

עפ"ת 2023/06/14 - גוזלן יגאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 2023-06-14 גוזלן יגאל נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11200827944

בפני	כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מערער	גוזלן יגאל
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית המשפט קמא (כבוד הנשיא אינאס סלאמה) מתאריך 5.6.14 (והחלטה נוספת מתאריך 9.6.14) אשר דחה את בקשתו של המערער לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו.
2. כנגד המערער הוגש כתב אישום בגין נהיגה בשכרות וזאת לאחר שסירב ליתן דגימת אויר נשוף עת עוכב לבדיקת אלכוהול בתאריך 12.11.11.
3. עיון בתיק מעלה, כי המערער התייצב לשיבת ההקראה, בתאריך 29.5.12 ודבריו אף נרשמו בפרוטוקול. לבקשת המאשימה (שלא הביאה את תיקו של המערער לדין) נדחה הדין לתאריך 10.7.12.
- למועד האחרון (10.7.12) לא התייצב המערער ולכן הוא הורשע ודינו נגזר לקנס וכן פסילה לתקופה של 30 חודשים.
4. במסגרת בקשותיו של המערער לביטול פסק הדין נטען כי הוא הגיע לדין שנקבע לתאריך 29.5.12 אולם לא נכנס לאולם בית המשפט שכן נאמר לו שמועד המשפט הנדחה יישלח לו בדואר. טענה זו נדחתה על ידי בית המשפט קמא - ובצדק - שכן פרוטוקול בית המשפט מהמועד לעיל מוכיח, כאמור לעיל, כי לא רק שהמערער נכח בדין אלא שדבריו אף נרשמו. משכך, למערער ניתן יומו בבית המשפט אולם הוא בחר, משיקוליו, שלא להתייצב לדין.
5. המערער הוסיף וציין כי במידה ופסק הדין לא יבוטל ייגרם לו עיוות דין שכן כבר בעת שעוכב לבדיקה, הוא מסר לשוטרים כי הוא סובל מאסטמה וזו הסיבה לאי השלמת בדיקת הנשיפה. המערער אף צירף תיעוד רפואי ממנו עולה כי הוא חולה אסטמה.

6. על פני הדברים טענתו של המערער כי הוא סובל מאסטמה אינה מופרכת, ואולם יש לזכור כי המונח "עיוות דין", אשר מצדיק את ביטולו של פסק הדין (ללא קשר לסוגיית הזימון לדין), אין משמעו כי כל טענת הגנה (גם אם אינה מופרכת) תצדיק את ביטול פסק הדין.

במילים אחרות, העובדה שהמערער סובל ממחלקת האסטמה אינה מוליכה, מניה ובניה, למסקנה כי הוא לא היה מסוגל לבצע את בדיקת הנשיפה.

זאת ועוד, עיון בדו"ח השוטרים, שצורף להודעת הערעור, מעלה, על פני הדברים, כי הוצע למערער (שאישר כי שתה חצי ליטר בירה עובר לעיכובו) לקחתו לבית חולים לצורך בדיקת דם אולם הוא סירב לכך (למעשה, הוא ביקש זאת אולם סירב לכך לאחר שהוזמנה ניידת לצורך זה).

יש להניח, כי למערער יש הסתייגויות בנוגע לדברים שנרשמו בדו"ח הפעולה הרלוונטי, אולם אי הסכמה הזו, או טענות הגנה שטמון בהן מימד ספקולטיבי משהו (ובענייננו, טענות בדבר מהימנות השוטרים וכיוב'), אינן מוליכות למסקנה כי נגרם למערער עיוות דין.

משמעות עיוות הדין, לענייננו, היא כאשר על פני הדברים עולה מסקנה כי נפל פגם של ממש בהליך החקירה או בהליך בפני בית המשפט קמא, המצדיק את זיכוי. זאת, להבדיל מטענת הגנה "רגילה", אשר גם אם היא לגיטימית במסגרת ההליך בפני בית המשפט קמא, אינה מוליכה בהכרח למסקנה כי נגרם עיוות דין. באם תהיה חפיפה בין טענת הגנה לבין עיוות הדין, הדבר יוביל למצב בו נאשמים לא יופיע למשפטם ללא כל סיבה (ממש כפי שהתרחש במקרה דנן), ולאחר מכן, גם אם באיחור של שנים, יעלו טענות הגנה שונות בניסיון להחזיר את הגלגל לאחור. ברור שלא לכך כיוון המחוקק בס' 130 (ח) לחסד"פ.

7. סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור.

8. לשלוח לצדדים.

ניתן היום, ט"ו אב תשע"ד, 11 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.